

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Syntagma Iuris || Vniversi, Atqve Legvm || Pene Omnivm
Gentivm, Et || Rervm Pvblicarvm Præcipvarvm,||**

Grégoire, Pierre

Francofurti ad Mœnum, M.D.XCIX.

VD16 VD16 G 2999

9 de modis, quibus alicui Adimitur hereditas, vel pars eius obiter.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97739](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97739)

testamento. Neque inter successores diuerso iure locus erat collationi, l. pater filiam, cum l. sequi de colla. dot. l. 1. §. 1. de coll. bon. P. l. filium, §. videamus, de bono pos. con. tab. P. Vna enim & eadem res, diuersi iuris non potest ceteri, l. enim qui ades, de v. s. cap. nisi qui diuerso iure succedant, poterint eodem iure succedere, quod ex æquitate scæuolæ manere dicitur, l. si filius, de coll. bono. Hodie tamen, collatio locum habet & inter succedentes diuerso iure. ex sententia Bartoli in l. pater, de collat. dot. & vide Alexan. & Aret. in l. si emancipati, C. de collat. ¶ Et proinde hodie, si filia renūciat bonis paternis cum iuramento, ob quod non habet regressum ad bona paterna, per c. quamuis, de pact. in sex. Velit, gratia iuramenti obtenta, succedere patri, in quibus casibus admittitur iure particulari, in legitima censenda debet conferre quod accepit nomine dotis, et si quid accepit aliud. Item si velit ab intestato succedere cum fratribus, vt videtur in æqualitas, l. pen. C. l. ut liberis, C. de collatio. l. fin. C. comm. vtr. iudi.

¶ Finis propter quem collatio petitur & fit, est æqualitas, & vt communicata vel contributa æqualiter diuidantur, l. ut liberis, vbi aqua lance, l. illud, 20. vbi Bar. l. illud, de trien. C. sem. in nouell. Æqualitas autem hæc nõ est arithmetica, sed geometrica, vt collatis omnibus quæ conferenda sunt, vnusquisque accipiat portionem secundum dispositionem testatoris, vel legis delatam. Sic enim referenda est æqualitas ad relictum. Veluti, si vnus ex coheredibus institutus sit in duabus vnciis, alter coheredum in decem reportatis omnibus conferendis in acervum hereditatis, quæ ita crescit, vnus duas vncias totius, alius decem accipiet. Et si æqualiter instituti sunt, æqualiter diuidentur: quamuis vnus plus alio conferat, quia plus a defuncto acceperat. Et ita proportio est in diuersis partibus geometrica, quemadmodum & in specie l. 1. de impub. & aliis sublit. C. ¶ Rationem habebat collatio quæ fiebat olim omnium bonorum ab emancipato suo, quo tempore omnia quæ rebus suis patri etiam in proprietate, per l. placet, de acquir. hered. P. emancipatus autem sibi: quomodo esse, vt sua bona in medium conferrent, qui ppeterebatur paterna, l. de colla. bon. P. Item vt iniuria, qua videbantur affici ab emancipatis sui in successione expetita, compensaretur collatione, l. si filius, 10. de coll. bono. cum similit. sup. citatis. Hodie quoque ratio æqualitatis remanet, vt quia aduentitia nõ quærit suis patri nisi quoad vsum fructuum, sed propria habet, l. cum oportet, de bo. que. lib. C. ita nec emancipatus ei conferat aduentitia, sed vt que tantum profecticia, l. fin. de coll. C. & si plus vnus altero profecticiorum accepit, vel vnus quippiam, alius nihil, communicando ad æqualitatem reducuntur iustam. Vt qui filii fuerunt eiusdem patris, vel matris, vel aui nepotes quibus succedunt, & æqualis gradus pro modulo proportionis geometricæ æqualia referant. Sic iustum existimantur nomothetæ tantum ante nuptialem donationem vxorem lucrarij marito lucrandam dotem dedisset, propter æqualitatem conferendam, non aliter: cum æqualitatis & iustitiae sint iurificonfulti amatores, §. fin. de non elig. sec. nub. in aui. aui. æqualitas, C. aui. ben. sed que nihil, de pacti. conuen. tam sup. dot. C. C. Neque sunt ferendi iudiciali, qui per prerogatiuas pretendunt aliquid plus ab aduersariis petere, quam ipsi ab aliis pullati fieri pariantur, l. si. C. de fructib. C. lit. exp. Et vix est inter duos vel plures negotiũ componendum, in quo non exigatur quædam æqualitatis proportio: vt in emtionibus, l. 1. de cont. emt. P. in institutionibus heredũ, l. quoties §. heredes, de here. instit. P. in substitutionibus, l. iam hoc iure, de vulg. l. quamuis, C. de impub. legatis, l. legatarius inuoluit, §. fin. de legat. 1. & aliis.

¶ Quæ non reperam, sed vltra monebo obiter cum pluribus de causis quis possit hereditatem, vel eius partem, aut rem nancisci, & totidem posse vt indignum priuari: veluti: si post mortem defuncti eundem illicite mercis accusator detulerit, quamuis ex ea causa, non institutus seruis libertatem meruerit, l. de iis quib. vt indign. leg. anser. lib. 34. P. ut. 9. Item si per eius negligentiam & culpam is qui eum instituit mortuus fuerit, l. 3. eod. puta si furiosum non curauerit: si medicum non adhibuerit, vel adhibuerit quidem, sed malum, aui. liberi, C. de episc. audi. l. quod si noluit, §. emancipium, de edil. edi. P. si alimenta negauerit eidem, l. necare, de li. agno. P. Quia omnes heredes officiose se erga defunctos gerere debent, l. portiones, 21. de iis quib. vt indign. P. Atque si heres, qui nõ vindicauit necem illatam per alium defuncto, segniter se gerendo & cum culpa sua ab alio præuentus, indignus est hereditate, l. necessarios, §. 5. ad Sena. Sylvania P. l. de iur. f. P. l. heredem, 17. l. ei qui, 20. d. tit. de iis quib. C. P. l. 3. C. eo. lib. 6. tit. 35. multo magis, si ipse ei necem vel causam mortis intulerit, l. si ab hostibus, §. fin. sol. mari. P. Quare merito lucrum illi admittitur, ne ex scelere dicitur, l. ex del. def. in quan. hered. tene. C. l. in heredem, §. de calumnia. P. quodque non debeat lucrum consequi ex eo, quo prænam meretur, in l. si cui, ex quib. cau. mau. P. l. 1. §. 1. si quis alig. test. probi. P. l. sine hereditaria, de neg. gest. Excusatur tamen non vindicans mortem ab alio illatam, si heres pupillus sit, d. l. 3. C. l. minoribus, C. l. 6. C. de iis quib. vt indign. si ignoretur auctores homicidii, l. si ideo, 7. C. l. cum fratrem 9. eod. aut si alius sine negligentia heredis accusationem instituat prius præueniendo, l. fororem, 10. eod. C.

¶ Et iure ciuili, qui non redimit ab hostibus captum, ei non potest succedere, l. si captiuus, C. de episc. C. Cleri. Potest tamen iusta esse excusationis causa, ob quam non imputetur heredi omisso redemptionis, si minor sit, si inops, si tempora non patiantur, si ab alio præuentus redimatur. Sed & voluntas ipsius capti excusatur, qui noluit se tanti redimi quanti inscriptus erat: ei enim magis imputandum quam heredi, quod maluit parere suis faultatibus, quam cum eorum aliqua iactura redimi. Neque ex parte heredis tunc oritur ingratitudo vel indignitas, ob quam heredes expunguntur a successione. ¶ Existat & ademptionis hereditariæ causæ decretum iuris, si iniuriam mortuo intulerit eius vxorem violando vel polluendo, secundum gl. in l. fororem, in fin. C. de iis qui. vt indign. C. gl. in l. 1. eod. ¶ Vel si dicat pupillum eius relicto, suppositum, accusando partus subiecti matræ & vxorem defuncti, nec obtinuit, l. cum in secundis tabulis, 18. eod. P. Si viui, cui successurus est hereditatem vel partem donauerit, l. 1. §. fin. eo. l. quidam, §. si. C. l. sequem. de donat. P. l. si. C. de pact. qui testamentum de falso accusauerit, nec obtinuit, l. post legatum, §. in prin. C. §. si pater, C. §. qui principale, de iis quib. vt ind. P. Si tutor datus cum legato a tutela se excusauerit, d. l. post legatum, §. amittere. ¶ Si inimicitie capitales non reconciliatæ interuenierint inter legatarium & testatorem, & verisimile sit testatorem noluisse ei legatum vel fideicommissum præfari, l. si inimicitia, 9. de iis quibus, vt indign. Pandect. l. 3. C. Lex parte, de ad. leg. P. l. fideicommissum, C. de fideicommiss.

Aut

De Modis, quibus alicui adimitur hereditas, vel pars eius obiter. Cap. 9.

- 1 Iuris accrescendi preluuia, C. continuatio huius cap. cum præcedens.
- 2 Hereditate, vel parte eius quæ pluribus de causis priuatur.
- 3 Defunctum accusans de negotiatione illicita, priuatur eius successione: vel alia iniuria officiens, non succedit ei. nu. 7.
- 4 Captiuum non redimens, an ei possit succedere.
- 5 Vxorem defuncti polluens non potest defuncto succedere.
- 6 Partum suppositum dicens pupillum defuncto, nec obtinuit, non potest defuncto succedere.
- 8 Vxor contra prohibitionem legis nubens, non potest institueri maritum.
- 9 Voluntatem defuncti non implens, quando priuatur hereditate: numq. hoc verum sit in Gallia.

10 Hereditas vacans, vel partes earum deficientium instituto, rum, quibus deferantur.

Superioribus explanationibus satis, vt opinor, apparuit, quæ ratione heres secundum expressam aut tacitam voluntatem defuncti, portionem bonorum eius sibi relicta consequatur. Superest nunc vt doceamus, qua via & ratione, heres, legatarius, vel fideicommissarius, portionem alterius perforæ deficientis volens aut inuitus cogatur agnoscere, vel quando possit ratione suæ partis vel personæ, alterius partem consequi. Sane per difficultis est quæstio, & in qua Meandri flexus & recessus plures sunt, tum ob causam propter quam portio remanet non agnati, tum propter coniunctionis & disjunctionis distinctiones: tum maxime propter iuris accrescendi quæstiones, quæ non possunt nisi priuationibus partium & coniunctionibus præueniuntur illucere. Quare postrema erit iuris accrescendi indagatio. ¶ Causæ portio plures sunt, ex quibus qui vocabatur ad hereditatem, vel hereditatis partem, excluditur a successione: vel quia non vult, & repudiat vel quia non potest adipisci, vt incapax aut indignus, vt in l. cum quidam, 12. de iis quibus vt indign. P. cum similit. De repudianda libertate plana est via, l. nec emere, de iure delib. secundum explanationem nostræ superioris tractationis, sup. cap. 6. Diximus & insuper, quibus modis causa testati perueniebat in causam intestati, lib. 44. cap. 1. & quomodo liberum erat vocatis ab intestato reilicere successorem, pro parte sibi delata, vnde aliis succedendi facultas acquireretur.

¶ Quæ non reperam, sed vltra monebo obiter cum pluribus de causis quis possit hereditatem, vel eius partem, aut rem nancisci, & totidem posse vt indignum priuari: veluti: si post mortem defuncti eundem illicite mercis accusator detulerit, quamuis ex ea causa, non institutus seruis libertatem meruerit, l. de iis quib. vt indign. leg. anser. lib. 34. P. ut. 9. Item si per eius negligentiam & culpam is qui eum instituit mortuus fuerit, l. 3. eod. puta si furiosum non curauerit: si medicum non adhibuerit, vel adhibuerit quidem, sed malum, aui. liberi, C. de episc. audi. l. quod si noluit, §. emancipium, de edil. edi. P. si alimenta negauerit eidem, l. necare, de li. agno. P. Quia omnes heredes officiose se erga defunctos gerere debent, l. portiones, 21. de iis quib. vt indign. P. Atque si heres, qui nõ vindicauit necem illatam per alium defuncto, segniter se gerendo & cum culpa sua ab alio præuentus, indignus est hereditate, l. necessarios, §. 5. ad Sena. Sylvania P. l. de iur. f. P. l. heredem, 17. l. ei qui, 20. d. tit. de iis quib. C. P. l. 3. C. eo. lib. 6. tit. 35. multo magis, si ipse ei necem vel causam mortis intulerit, l. si ab hostibus, §. fin. sol. mari. P. Quare merito lucrum illi admittitur, ne ex scelere dicitur, l. ex del. def. in quan. hered. tene. C. l. in heredem, §. de calumnia. P. quodque non debeat lucrum consequi ex eo, quo prænam meretur, in l. si cui, ex quib. cau. mau. P. l. 1. §. 1. si quis alig. test. probi. P. l. sine hereditaria, de neg. gest. Excusatur tamen non vindicans mortem ab alio illatam, si heres pupillus sit, d. l. 3. C. l. minoribus, C. l. 6. C. de iis quib. vt indign. si ignoretur auctores homicidii, l. si ideo, 7. C. l. cum fratrem 9. eod. aut si alius sine negligentia heredis accusationem instituat prius præueniendo, l. fororem, 10. eod. C.

¶ Et iure ciuili, qui non redimit ab hostibus captum, ei non potest succedere, l. si captiuus, C. de episc. C. Cleri. Potest tamen iusta esse excusationis causa, ob quam non imputetur heredi omisso redemptionis, si minor sit, si inops, si tempora non patiantur, si ab alio præuentus redimatur. Sed & voluntas ipsius capti excusatur, qui noluit se tanti redimi quanti inscriptus erat: ei enim magis imputandum quam heredi, quod maluit parere suis faultatibus, quam cum eorum aliqua iactura redimi. Neque ex parte heredis tunc oritur ingratitudo vel indignitas, ob quam heredes expunguntur a successione. ¶ Existat & ademptionis hereditariæ causæ decretum iuris, si iniuriam mortuo intulerit eius vxorem violando vel polluendo, secundum gl. in l. fororem, in fin. C. de iis qui. vt indign. C. gl. in l. 1. eod. ¶ Vel si dicat pupillum eius relicto, suppositum, accusando partus subiecti matræ & vxorem defuncti, nec obtinuit, l. cum in secundis tabulis, 18. eod. P. Si viui, cui successurus est hereditatem vel partem donauerit, l. 1. §. fin. eo. l. quidam, §. si. C. l. sequem. de donat. P. l. si. C. de pact. qui testamentum de falso accusauerit, nec obtinuit, l. post legatum, §. in prin. C. §. si pater, C. §. qui principale, de iis quib. vt ind. P. Si tutor datus cum legato a tutela se excusauerit, d. l. post legatum, §. amittere. ¶ Si inimicitie capitales non reconciliatæ interuenierint inter legatarium & testatorem, & verisimile sit testatorem noluisse ei legatum vel fideicommissum præfari, l. si inimicitia, 9. de iis quibus, vt indign. Pandect. l. 3. C. Lex parte, de ad. leg. P. l. fideicommissum, C. de fideicommiss.

Aut

Aut si palam & aperte testatori maledixerit, & infans voces aduersus eum iactauerit. Si status ei controuersiam mouerit, d. l. si inimicitie. ¶ Aliquando & admittit hereditas, si ab vxore quam contra iuris prohibitionem accepit instituitur, l. 2. de iis quib. ut ind. P. l. fin. de leg. 1. vel ab vxore, quam prius polluerat per adulterium, l. Claudius Seleucus, 15. eo. ut. vel si meretrix instituitur a milite, l. mulierem, 1. q. eo. l. miles ita heredem § pen. de milit. test. P. vel si heres tacitam si dem accomodauerit de restituendo fideicommissio ei persone, cui relinqui prohibitum est, l. eum qui, 18. in prin. ¶ Sed & quando heres non implet voluntatem defuncti monitus intra annum, hereditas ei aufertur iure ciuili, aut hoc amplius, C. de fideicom. quamuis iure Gallico remedia alia prodita sint, vt cogatur officio iudicis, vel implere, vel cedere hereditati. ¶ Et ex his omnibus modis, interdum ad fiscum, cum suo onere deferunt hereditas, ut l. 3. § si ad Senat. Trebell. P. l. Statius Florus, § Cornelio, de in. ff. P. l. 1. § l. Claudius, de iis qui. ut ind. cum similib. interdum ad substitutos, interdum ad coniunctos per ius accrescendi. Quando autem ad fiscum hereditates deferantur, alibi latius dictum est in prima parte Syntagmatis, dum tractauimus de iis quæ in fiscu deferuntur, lib. 3. c. 12. Et paulo ante in hac tertia parte, in successioibus ab intestato, Sup. lib. 45. cap. 16. Quomodo vero per ius coniunctionis & accrescendi deferatur hereditas vel legati partes, dicendum nunc est. Et primum quidem de coniunctione, deinde de iure accrescendi, quibus istæ partes reprobatae vel ademptæ alitis accedunt, maxime in Gallia, cuius moribus nullo fere casu, quod aufertur ab indignis, fiscu deferunt.

De Coniunctione & Distinctione, quibus utimur in iure accrescendi perpendendo in successioibus, aliisque iuris negotiis.

Cap. 10.

- 1 Coniunctio quid. Qui item distincti: & coniunctionis distinctio.
- 2 Verborum coniunctio quot modis fiat.
- 3 Coniunctio legalis alia, alia hominis que
- 4 Coniunctio hominis que ea duplex, conuentionalis, testamentaria.
- 5 Coniunctio fit re, verbis, aut utroque modo.
- 6 Et re coniuncti qui.
- 7 Generi quando per speciem derogatur, & quando non.
- 8 Verbis coniuncti. Et re distincti, qui dicuntur.
- 9 Coniuncti re, & verbis qui.
- 10 Coniunctionum copulatarum exempla, & coniungendi formula.
- 11 Coniunctio ius accrescendi in quibus inducitur.
- 12 Et coniunctionis effectus, & rationes. § nu. 12. & 13.

VT intelligamus utrum coniuncti vel distincti aliqui dicantur, & qui ad partem vacantem properant, & quando ius illis accrescit, inquirendum est de ipsa coniunctione, quæ explicat oppositam distinctionem. Coniunctio est, ut norunt omnes, copulatio, & daturum vel plurimum ad vnum proximitas maxima: inde dicuntur coniuncti. Vt distincti sunt, qui & separati dicuntur, in l. re coniuncti, in ver. Separatim, de leg. 3. l. si pluribus, de leg. 1. l. si separatim, de cond. i. & demonstr. in l. 1. § idem aut. § inter, de leg. 1. l. pen. de usufr. accresc. P. ¶ Coniunctio diuiditur in realem, verbalem, & mixtam, l. triplici, de verb. signif. l. re coniuncti, de leg. 3. Coniunctio que re fit, secundum diuersa negotia in multiplici est differentia. Nam dicimus matrimonium, viri & vxoris coniunctionem, l. de rit. nu. §. 1. de patr. pot. l. 1. § pen. de iust. & in. P. cum similib. eamque realem: vt animorum ex consensu per verba de presenti, verbalem, c. pen. § fin. de spon. Insuper, de regul. iur. Et consummatam, ex utroque mixtam. Item coniunctas personas, sanguine, vel affinitate, vel amicitia iunctas, de quib. in l. sed & ha persona, de procurat. P. per interp. Coniunctas tabernas, l. 1. de serui. lega. & sic de similibus.

¶ Verbis multa coniungimus, vel vnica tractatione, vel distinctionibus coniunctiuis, vel alio modo quo possit aliquid alicui applicari ita. Est & coniunctio dictionum, orationum, locutionum. Ceterum in hac successioibus & contractuum tractatione, non tã late vsurpatur coniunctio, quantum patere nominis generalis intelligentia potest.

¶ Sed ratione originis duplex coniunctio & distinctio, vt au. g. in l. quidam, de pecul. leg. 4. Explicat Iason, in l. re coniuncti, de leg. 3. nu. 41. dicitur: vel leg. 3. vel hominis. Legalis ea, que per legis

dispositionem inducitur, veluti dum vult lex, distinctiuam, aut vel, inter personas positam, reduci ad copulatiuam & coniunctionem, &c. l. fin. C. de ver. sig. c. in calice, de consecra. dist. 2. explicat Iason latius, in l. re coniuncti, nu. 41. q. 2. 4. 3. de leg. 3. Item & legis verbalis & realis coniunctio, vt in exemplo l. seruus communis, 66. de acquir. hered. P. Domini plures vnus serui communis heredis instituti, lege coniuncti dicuntur: & ideo vno iubente seruo hereditatem adire, pro sua parte quidem fit dominus hereditatis, & ceteris non iubentibus dominis, totius, tacitoq; iure omnes aliorum partes ei accrescunt. Cum etiam pluribus liberis, cessante legitima successione, bonorum possessio deferunt, beneficium edicti perpetui quibusdam omittentibus iis solis, qui bonorum possessionem agnouerunt, portionem non petentium accrescere, auctoritate legis in dubium non venit, l. vni. quan. non peten. par. peten. acor. l. 6. C. ut. 10. l. 1. § si nemo, ad Sena. Tertull. Coniunctio enim per legem vocatur, qui sunt eiusdem gradus, vt diximus in successioibus ab intestato. ¶ Coniunctio ab homine fit, quando is per suam dispositionem completur copulatiue duo vel plura, vel in vltima voluntate, vel in conuentione seu contractu. Vnde quædam hominis conuentionalis, quædam testamentaria dicitur coniunctio. Conuentionalis in contractu consideratur, de conuentionali tractat Iason, ad d. l. re coniuncti, nu. 44. § inter. § Bartol. in l. si mihi & Titio, de verb. oblig. P. quæ poterit intelligi ex his quæ dicemus de coniunctione testamentaria, quæ inuenitur vel circa institutionem, vel substitutionem, l. vni. § his ita definitis, de cad. toll. C. vel legata, aut fideicommissa, d. l. vni. § vbi autem, l. 1. § tot. de usufr. accresc. P. ¶ Coniunctionis materia ex qua constat, & vnde contraria distinctio consistit, vel ex re, vel ex verbis, vel ex re & verbis, l. triplici, 141. de ver. sig. Paulus, in l. re coniuncti, 87. de leg. 3. explicat his verbis. Re coniuncti videntur, non etiam verbis, cum duobus separatim eadem res legatur. Item verbis, non etiam re. Titio & Seio fundum æquis partibus de lego.

¶ Et coniuncti re qui concursu partes faciunt, d. l. vni. § vbi 7 autem ver. sin. vero non omnes, l. si fortis animum, C. de lega. § si eadem res, eo. apud Iustin. l. coniunctim, de leg. 3. l. 1. § inter, de usufr. accre. P. Possuntque esse coniuncti re, qui & verbis distincti dicuntur, l. si, § 1. qui. mod. usufr. amittit. l. si pluribus, de leg. 1. Re coniuncti tamen non dicuntur, quibus eadem quantitas legata est, si verbis separantur, sed potius multiplicata summa videtur: nisi de contraria voluntate appareat, vt in l. si pluribus, 45. de leg. 2. l. quingenta, 12. de probat. P. Vbi autem verba coniungunt, & rei coniunctio est, quantitas vni sola debetur, l. si quis testamento, 82. de leg. 1. Quod autem quidam putant, in stipulationibus, mihi decem, & Titio decem promittis, l. stipulatio ista, 38. § alteri, ver. eum qui dicit. l. eum qui ita stipulatur, & l. si mihi & Titio, de verb. oblig. esse quantitatis coniunctionem, falluntur, quum tantum decem cententur in promissione: non ea ratione, quia coniunctim promissum fit, sed quia quod pertinet ad tertium, stipulatio alteri facta, si nostra non interest, inutilis fit, d. l. stipulatio ista, § alteri, de verb. oblig. l. quo tutelæ, § fin. de reg. iur. l. quacunque, de actio. P. l. ut inter, C. de inutil. stip. § alteri, eo. in. apud Iustin. Neque etiam re coniuncti dicuntur illi, quorum vni genus, alteri species relicta est: quia species subducta de genere, in genere non continetur, & per speciem generi derogatur, l. vxorem, § felicissimo, & l. seruus vrbanius, § si. de leg. 3. Attamen re & re dicuntur re coniuncti, quorum vni totum integrale, quod non nisi cum suis partibus tale dici potest, vedomus: alteri vero pars legata est, l. si alii, de usufr. leg. P. l. idem Nerarius, § si. cum duob. l. seg. de usufr. accresc. P. Si tamen totum, partium dilectione facta nomen retineat, non erunt re coniuncti, l. quod in rerum, § pen. de leg. 1. præterquam, si post partes legatas, totum alicui postea legetur, iuxta l. Menio, 42. de leg. 2. Contra quam accidat, quando alicui primum hoc totum, & postea alii pars legatur, l. cum quasi, C. de leg. 1. eo quod per speciem, vt dictum est, generi derogatur, d. l. vxorem, § felicissimo, & d. l. seruus vrbanius, § fin. in omni iure, de reg. iur. ¶ Verbis coniuncti dicuntur, quos verborum a testatore prolatorum complexus, portionibus proindiuiso factis, ad eandem rem coniunctim vocat, l. triplici, de verb. sig. l. huiusmodi, § quibus, de leg. 2. Portionum appositio facit distinctos re, & ita re non sunt tunc, sed verbis coniuncti, l. vni. § vbi autem, ver. sin. autem omnes, de cad. toll. Exigimus tamē propter ius accrescendi, ita fieri. Nam si partes discretæ sint, cessat ius illud, l. velle dicimus, de verbo, sig. P.

¶ Re & verbis coniunctos ex istis intellige, si utroque modo coniuncti inueniantur. Idq; planum magis fiet, si formulas coniunctionis, vel a lege vel ab homine prolatas, excutias. In verbis,